

TÔI VIẾT CHO ANH NGƯỜI TÙ CẢI TẠO

Anh đến đây nơi xứ người lạnh giá!
Từ lưng trời màn tuyết trắng giăng giăng
Bên đường phố cây khẳng khiu trụi lá
Mây cũng buồn, vì đông rét căm căm

Đất cỏ khô vùi dưới mỏ tuyết lìm
Nỗi trầm tư nhẹ nhẹ thoáng qua hồn
Tôi chợt nhớ về ngày xanh mực tím
Yêu mây trời bát ngát buổi hoàng hôn

Bạn bè đã thừa dần trong lớp học
Người Bộ binh, kẻ lính Thủy, Quân Y...
Đưa Nhảy Dù... gĩa từ thời tuổi ngọc
Thuở đao binh, bao thảm cảnh phân kỳ!

Trai thời loạn sa trường say thép súng
Những vòng hoa tình em gái hậu phương
Choàng lên cổ người chiến binh anh dũng
Đây tác lòng yêu đất nước, quê hương...

Nay anh đến, với hình hài héo hắt!
Cuộc đời đã xóa tuổi thay tên
Nỗi u uất chới ngời trong ánh mắt
Ánh kiêu hùng và bất khuất vươn lên

Ôi thời gian có gì không thay đổi?
Chỉ làm trai như sắt đá tro tro
Bọn cường bạo hủy diệt làm sao nổi
Dạ sắt son lòng dũng cảm vô bờ!

Nơi xứ người, đông về lạnh lẽo lắm!
Còn tình người, anh thấy lạnh hay không?
Cựu chiến binh vốn ngại chi mưa nắng
Chỉ lo âu kẻ đổi dạ thay lòng!

*“Ngày xưa tôi choàng vòng hoa cho lính
Cho người hùng chiến đấu giữ quê hương
Nay tôi viết cho người tù đáng kính
Cho những ai, mãi bất khuất kiên cường!”*

DƯ THỊ DIỄM BUỒN

Thuở đó gia đình tôi còn ở Chicago (Illinois), bài thơ *“Tôi Viết Cho Anh Người Tù Cải Tạo”* đi trên thi tập *“Những Ngày Xưa Thân Ái”* phát hành năm 1998. Được phổ biến rộng rãi trên các Diễn Đàn Internet, trên các Web... Báo giấy nguyệt san, tuần san... gần như từ Âu, Mỹ, Úc, Á...

Tôi hy vọng và đợi chờ trong hồi hộp, nghĩ rằng: “Một ngày nào đây sẽ có một người đồng cảm, một đồng điệu, một đồng môn hay một cựu quân nhân ở vào thuở đó. Cái thuở có tôi và bao nữ sinh miền Nam nước Việt... còn miệt mài đèn sách, mà gần như toàn thể thanh niên, sinh viên, nam sinh thời bấy giờ “*Đất nước lâm nguy/ Thất phu hữu trách*”, đã “*xếp bút nghiên theo việc kiếm cung*” để cho gia đình an lành và giữ gìn lãnh thổ lãnh hải miền Nam nước Việt...

Cho nên khi gởi bài đi vào năm 1998, tôi âm thầm chờ đợi, chờ đợi đến mỗi mòn, và sự mong chờ đó gần như vô vọng, vì đã qua thời gian khá dài, rất dài, và quá dài... Cho mãi đến mùa Xuân năm 2019 (tròn 21 năm) tôi nhận được bài họa “*Người Lính Nghĩ Gì*” từ một tác giả chưa hề quen biết. Ngoài tôi được thưởng thức những tác phẩm của anh trên các Diễn Đàn, và báo chí...

Họa Bài “*Tôi Viết cho Anh Người Tù Cải Tạo*”

Của tác giả *Dư Thị Diễm Buồn*

LÍNH NGHĨ GÌ

LTD

Tôi đến đây cuối mùa Đông lạnh giá,
Đêm xứ người, tuyết trắng phủ giăng giăng
Vùng Tây Bắc cuối năm cây trụi lá
Thông vẫn xanh ngạo nghễ giữa lạnh căm.

Lính tha hương là hai lần chết lịm,
Một lần đi là nát cả tâm hồn.
Súng ngựa yên cương – Rừng chiều hoa tím
Bóng quê nhà lẫn khuất nẻo hoàng hôn.

Lửa chiến tranh đã len vào lớp học,
Sách vở buồn, lặng ngấm bóng chinh y.
Thôi già từ những chuỗi ngày vàng ngọc,
Kiếp chinh nhân, ai biết chuyện phân kỳ!

Quên sao được, những ngày vang tiếng súng,
Đêm tiền đồn nghe tiếng hát hậu phương
Bài học dưới cờ - Trí, Nhân, Thành, Dũng.
Chống bạo cường để gìn giữ quê hương

Ngày quốc biến, nhìn miền Nam hiu hắt,
Sài Gòn thân yêu, em đã thay tên.
Bao nỗi nhục vinh, chìm trong ánh mắt,
Chỉ quật cường thành bão tố vùng lên.

Triệu lòng người đang khát khao thay đổi,
Thì bạo quyền không thể cứ trơ trơ.
Trăm ngọn gió sẽ thành cơn bão nổi,
Thổi tan đi những ác chướng xa bờ.

Cảm ơn người - Những vần thơ đẹp lắm.
Kỷ niệm một thời với lính còn không?
Chút muộn phiền, như mây trôi vạt nắng
Xin hãy yêu thương với cả tấm lòng.

Xin cảm ơn, những ân tình cho lính,
Quên tuổi thanh xuân, gìn giữ quê hương
Sống hiên ngang giữa lòng dân thương kính.
Mơ một ngày mai, đất nước phú cường.

Lê Tấn Dương

*(Xin cảm ơn tác giả Dư Thị Diễm Buồn và bài thơ
“Tôi viết cho anh - Người tù cải tạo”)*